

Sygn. akt II AKz 518/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący- Sędzia S.A. Aleksander Sikora (spr.)

S.A. Piotr Mirek

S.A. Michał Marzec

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w sprawie **przeciwko D. S. (S.)**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk i in.

zażalenia obrońcy oskarżonego i oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 13 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II K 119/14

w przedmiocie określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na zasadzie 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II K 119/14 Sąd Okręgowy w C. na podstawie art. 264 § 2 k.p.k w zw. z art. 258 § 2 kpk i art. 263 § 7 kpk przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec D. S. zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 11 czerwca 2014 roku, sygn. akt II Kp 174/14, na dalszy czas oznaczony tj. do jest do dnia 13 listopada 2015 roku.

Zażalenia na powyższe postanowienie wniósł oskarżony a także jego obrońca.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania a to art. 249 § 1 kpk przyjętych za podstawę orzeczenia a polegającego na błędnym przyjęciu, iż na etapie postępowania, tj. wydanego wyroku skazującego na karę bezwzględną, zachodzą przesłanki dalszego stosowania środka o charakterze izolacyjnym, a polegających na utrudnianiu samego postępowania czy matactwa ze strony oskarżonego, podczas gdy są one nieaktualne.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia względnie o jego zmianę na inny o charakterze nie izolacyjnym.

Oskarżony w swoim osobistym zażaleniu wniósł o uchylenie tymczasowego aresztowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Jednocześnie skarżący w treści uzasadnienia odniósł się do swojej sytuacji rodzinnej, w tym chęci wychowywania 2 letniej córki. Oskarżony podniósł, że nigdy nie utrudniał prowadzonego w sprawie postępowania, posiada stały meldunek, i ma zagwarantowaną pracę w przypadku uchylenia tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny w Katowicach zważył, co następuje:

Zażalenia oskarżonego i jego obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt II K 119/14 D. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk o art. 65 §1 kk oraz art. 64 § 1 kk na karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 30 złotych.

Sąd Okręgowy w Częstochowie przedłużając okres dalszego stosowania tymczasowego aresztowania w sposób prawidłowy ustalił, że tego typu konieczność zachodzi w niniejszej sprawie, a ponadto słusznie wskazał, że spełnione zostały zarówno ogólna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również przesłanka szczególna w postaci zagrożenia surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.).

Nieprawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie w wystarczającym stopniu uzasadnia istnienie dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony D. S. popełnił zarzucone mu w akcie oskarżenia przestępstwa i zwalnia to Sąd od dalszej argumentacji tego stanowiska. Okoliczność ta powoduje, że w stosunku do oskarżonego spełniona została podstawowa przesłanka uzasadniająca stosowanie środków zapobiegawczych określona w art. 249 § 1 k.p.k. W orzecnictwie od lat utrwalonym jest stanowisko, które podziela i tut. Sąd Apelacyjny, że samo skazanie nieprawomocnym wyrokiem uzasadnia wystarczająco duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił zarzucone mu przestępstwo i zwalnia od dalszej argumentacji tego przekonania (por. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.07.2005 roku II AKz 288/05).

Z kolei wymierzenie wyżej opisanym wyrokiem kary 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności przekonuje Sąd Apelacyjny do uznania, że w sprawie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 258 § 2 k.p.k., zgodnie z którego treścią wobec oskarżonego, którego sąd pierwszej instancji skazał na karę pozbawienia wolności wyższą niż 3 lata, obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania, uzasadniające stosowanie środka zapobiegawczego, mogą wynikać także z surowości grożącej oskarżonemu kary. Fakt wymierzenia oskarżonemu kary, która spełnia kryteria określone w § 2 art. 258 k.p.k. uzasadnia obawę podejmowania z jego strony działań mających na celu destabilizację postępowania, celem uchronienia się przed nią, bądź chociażby maksymalnego odsunięcia w czasie momentu prawomocnego jej wymierzenia.

Przedłużając stosowanie tymczasowego aresztowania Sąd Okręgowy w Częstochowie prawidłowo uznał zatem, że biorąc pod uwagę realne zagrożenie surową karą jak również znacznie mniejszą efektywność środków o charakterze wolnościowym, jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy może skutecznie zagwarantować prawidłowy tok dalszego postępowania zmierzającego do prawomocnego zakończenia postępowania. U podstaw wydanego orzeczenia stoi zatem konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania na jego etapie międzyinstancyjnym i ewentualnie odwoławczym.

Podkreślić należy na koniec, że funkcją środka zapobiegawczego jest zabezpieczenie prawidłowego toku całego procesu karnego, a więc nie tylko postępowania dowodowego, ale też wszystkich kolejnych jego etapów, a więc także postępowania odwoławczego i wykonawczego. Powyższe znajduje też swoje pełne odzwierciedlenie w treści przepisu art. 249 § 4 k.p.k., stanowiącego proceduralną podstawę do przedłużenia środków zapobiegawczych, aż do chwili rozpoczęcia wykonywania prawomocnie orzeczonej kary.

Zważywszy na przedstawione powyżej okoliczności nie sposób podzielić zarzutu obrońcy oskarżonego, jakoby w niniejszej sprawie nie występowały podstawy do dalszego stosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, a polegające na utrudnianiu samego postępowania czy matactwa ze strony oskarżonego bowiem stały się one nieaktualne. Mając bowiem na uwadze wysokość wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności (3 lata i 3 miesiąca), Sąd staje się uprawnionym do dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, albowiem obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których jest mowa w art. 258 § 1 kpk, uzasadniają stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, mogą wynikać także z surowości grożącej oskarżonemu kary. Mając w polu widzenia charakter przyczyn uzasadniających dalsze stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym – ze swej istoty znacznie mniej efektywne - nie byłyby w stanie ich skutecznie wyeliminować.

Przedstawiona przez oskarżonego argumentacja także nie spotkała się z aprobatą Sądu. Okoliczności, które przedstawił oskarżony w swoim osobistym zażaleniu nie stanowią podstawy dla uchylenia izolacyjnego środka zapobiegawczego. Sytuacja rodzinna oskarżonego, jego chęć wychowywania 2 letniej córki, planowanie zawarcia związku małżeńskiego z konkubiną czy też zagwarantowane miejsce pracy nie stanowią wystarczającej przesłanki uzasadniającej konieczność uchylenia stosowanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Sąd dokonując oceny w zakresie słuszności dalszego stosowania tymczasowego aresztowania musi mieć w polu widzenia cel jakiego stosowanie tego środka służy, a mianowicie zabezpieczenie w dalszym ciągu trwającego postępowania w sprawie (aktualnie międzyinstancyjnego), będąc tą wartością nadrzędną. Dlatego też Sąd nie podzielił argumentów oskarżonego.

Okres dotychczasowego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, pozostaje w rozsądnej relacji do wymiaru nieprawomocnie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, wobec czego nie przestał spełniać swej funkcji zabezpieczającej prawidłowy tok procesu i nie przerodził się w antycypację przyszłej kary, nie naruszono zatem dyspozycji art. 257 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by sprawie zachodziły okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania.

Oba zażalenia nie zawierają zatem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z.

1. Odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy;
2. Akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 2 września 2015 roku.